

МАЗУР ЛЮБОВ БОРИСІВНА,
здобувач кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ МЕДИЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ
ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Охорона здоров'я є фактором забезпечення національної безпеки. Закон України від 19 червня 2003 р № 964-IV «Про основи національної безпеки України» серед загроз національним інтересам і національній безпеці України окремо вирізняє кризу системи охорони здоров'я і соціального захисту населення та, як наслідок, небезпечне погіршення стану здоров'я населення, поширення наркомани, алкоголізму, соціальних хвороб Справді, нездорова нація не має шансів на успішний розвиток на прогрес Керуючись цим, держава має змогу і повинна здійснювати адміністративно-правове регулювання у сфері охорони здоров'я.

Відсутність стандартів надання медичної допомоги відносно значної кількості захворювань йдеться про те, що досить складно проводити експертизу якості надання медичної допомоги у тому разі, коли відсутні стандарти (зразки, орієнтири) лікування того чи іншого захворювання Робота над вирішенням цього питання ведеться Міністерством охорони здоров'я України, проте вона - далека від завершальних стадій. Звідси і складнощі стосовно державного регулювання системою охорони здоров'я взагалі.

Значна кількість лікарів у державі за малої доступності медичної допомоги в сільській місцевості. Парадоксальність ситуації зводиться до того, що, за офіційними даними Державного комітету статистики України, кількість лікарів усіх спеціальностей станом на кінець 2005 р. складала 224 тис, що дорівнює 47,9 лікаря на 10 000 населення. Характерно, що у США цей показник становить 27, у Японії - 20, а у Канаді - 19 лікарів на 10 000 населення. Водночас, у нашій державі є суттєві проблеми із можливістю забезпечення

медичною допомогою жителів сіл. Йдеться про те, що відсутність розподілу випускників медичних навчальних закладів, поєднана з проблемами соціально-побутового забезпечення медиків, що працюють у сільській місцевості, призвела до такої ситуації, що потребує значних зусиль, насамперед держави, для її подолання.

Нормативно-правовою базою адміністративного-правового регулювання у сфері охорони здоров'я є положення таких документів:

- Основи законодавства України про охорону здоров'я від 19 листопада 1992 р. № 2801-ХІІ;
- Закон України від 12 грудня 1991 р. № 1972-ХІІ «Про запобігання захворюванню на синдром набутого імунodefіциту (СНІД) та соціальний захист населення»;
- Закон України від 4 квітня 1996 р. № 123/96-ВР «Про лікарські засоби»;
- Закон України від 16 липня 1999 р. № 1007-ХІV «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині»;
- Закон України від 22 лютого 2000 р. № 1489-ІІІ «Про психіатричну допомогу»;
- Закон України від 6 квітня 2000 р. № 1645-ІІІ «Про захист населення від інфекційних хвороб»;
- Закон України від 5 липня 2001 р. № 2586-ІІІ «Про боротьбу із захворюванням на туберкульоз»;
- Указ Президента України від 7 грудня 2000 р. № 1313/2000 «Про Концепцію розвитку охорони здоров'я населення України»;
- Указ Президента України від 6 грудня 2005 р. № 1694/2005 «Про невідкладні заходи щодо реформування системи охорони здоров'я населення»;
- постанова Кабінету Міністрів України від 22 червня 1999 р. № 1109 «Про затвердження Положення про державний санітарно-епідеміологічний нагляд в Україні»;

- постанова Кабінету Міністрів України від 31 березня 2004 р. №411 «Про затвердження Положення про Державний реєстр лікарських засобів» тощо.

Кожна людина має природне невід'ємне і непорушне право на охорону здоров'я. Суспільство і держава відповідальні перед сучасним і майбутніми поколіннями за рівень здоров'я і збереження генофонду народу України, забезпечують пріоритетність охорони здоров'я в діяльності держави. Саме це обумовлює важливість впливу держави на процеси, що відбуваються в системі охорони здоров'я.

Права військовослужбовців. Це питання в українському законодавстві детально висвітлено у Законі України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців і членів їх сімей" від 20 грудня 1991 року.

У ст. 11 Законі України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців і членів їх сімей" закріплено положення, за яким військовослужбовцям створюються необхідні санітарно-гігієнічні та побутові умови з урахуванням специфіки служби та екологічної обстановки. Вони забезпечуються безплатною кваліфікованою медичною допомогою у військово-медичних закладах. За відсутності за місцем служби військово-медичних закладів, а також у невідкладних випадках медична допомога військовослужбовцям надається у лікувально-профілактичних закладах Міністерства охорони здоров'я України за рахунок Міністерства оборони України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби національної безпеки України, Державної прикордонної служби України та інших військових формувань.

Медична допомога членам сімей військовослужбовців надається на загальних підставах. У разі неможливості надання допомоги у лікувально-профілактичних закладах Міністерства охорони здоров'я України медична допомога їм надається у відповідних військово-медичних закладах.

Військовослужбовці (крім військовослужбовців строкової військової служби) та члени їх сімей мають право на санаторно-курортне лікування та

відпочинок у санаторіях, будинках відпочинку, пансіонатах і на туристських базах Міністерства оборони України, Служби безпеки України, Державної прикордонної служби України та інших утворених відповідно до законів України військових формувань. Таким же правом користуються члени сімей військовослужбовців, які загинули (померли) або пропали безвісти під час проходження військової служби. До таких членів сімей належать: батьки, дружина (чоловік), неповнолітні діти, а також діти-інваліди з дитинства (незалежно від їх віку).

Військовослужбовцям, зайнятим на роботах із шкідливими умовами праці, а також при особливому характері їх служби, військовослужбовцям, які стали інвалідами внаслідок бойових дій, та учасникам бойових дій і прирівняним до них особам путівки для санаторно-курортного лікування надаються в першу чергу. Військовослужбовці, які стали інвалідами внаслідок бойових дій, а також учасники бойових дій прирівнюються у правах до інвалідів та учасників Великої Вітчизняної війни.

Військовослужбовці строкової служби, курсанти військових навчальних закладів, військовослужбовці-жінки за наявності медичних показань забезпечуються безплатним санаторно-курортним лікуванням. Військовослужбовці-жінки користуються всіма пільгами, передбаченими законодавчими актами України з питань соціального захисту жінок, охорони материнства і дитинства. Ці пільги поширюються на батьків з числа військовослужбовців, які виховують дітей без матері (у разі її смерті, позбавлення батьківських прав, на час перебування у лікувальному закладі та в інших випадках відсутності материнського піклування про дітей).

Науковий керівник: д.ю.н., доцент кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого Коваленко Л.П.